

Breach!

Straight outta Turna. Sveriges enda rockband
Breach blottade sig för oss efter en svettig spelning.

Text + Foto: Samuel Grönlund

Anders Ekström. Gitarr.

Niklas Quintana. Gitarr.

Magnus Höggren.

Det handlar om intensitet, styrka, aggressivitet och rock n´roll. Om att gå på spelning utan att någonsin sluta häpnas över hur mäktigt och överrumplande det är, trots att man har hört bandet flera hundra gånger. Världens fetaste rock n´rollband - BREACH.

Deras intention är att rocka. Men att de öser så bra som de gör kan de inte ens själva förklara. Jag träffade Breach i samband med deras spelning i Umeå i somras. En av de fetaste rockkonserter jag någonsin sett.

– När man går upp på scenen är man inte sig själv längre. Man lämnar kroppen, man blir en annan person rent själsligt, säger sångaren Tomas Hallbom efter spelningen.

Att tro att Breach bara försöker skapa tumult är nog att göra det lätt för sig. Man vill gärna tro att Breach kastar sig upp på scenen, skriker och slår på gitarrerna och sedan går ned. Men riktigt så enkelt är det inte. Breach är bara hårda, utan att själva egentligen veta varför, och utan att försöka vara hårda. Hur som helst gör detta band helt klart rätt för sig när de går upp på scenen och får alla gamla avdankade hardcorekänoder att börja dansa och sjunga med.

Att beskriva Breach är svårt. Man skulle kunna säga att det är en fysisk ansträngning att gå på en spelning med Breach, men det är ändå inte en tillräckligt bra beskrivning.

Det faktum att de spelat in sin skiva i replokalen och lagt den mesta sången i en bastu någonstans uppe i Norrland, har två trummisar på turnén, får igång människor som sällan dansar, och sist men inte minst går hem hos i princip hela den svenska hardcorepubliken, är kanske en bit på vägen mot en förklaring till deras överlägsenhet.

Medlemmarna påpekar gång på gång att Breach är ett band, en helhet och ingenting annat. Att bandet har bytt medlemmar är inget konstigt, bara en naturlig utveckling mot att bli ännu bättre, ännu fetare, ännu tightare. Att personerna i ett band ska fungera ihop är en självklarhet, annars brukar samspelet på scenen bli lidande, och samspelet inom Breach är ju något som verkligen fungerar bättre nu än någonsin. Deras musik som aldrig sviktar, aldrig blir mesig, aldrig blir topp-listemusik, är inte den värd att hyllas?

Men samtidigt när vi sitter där och pratar

om hur fett allting är, kan jag skönja en viss osäkerhet inför deras egen musik. Anders säger att »...rent kvalitetsmässigt är ju hård musik sämst«. Tomas fyller i med att de »har tagit ett stort steg bort från metalgenre« och att »den hårda kommersiella metalen« aldrig tilltalat dem. Men det spelar egentligen ingen roll, det bara bekräftar hur hårda de egentligen är.

Vart kommer allt det hårda ifrån?

TOMAS: Turna! En statsdel uppe i Luleå där granarna är barrlösa året om. Nej, jag vet faktiskt inte.

Var kommer all energi ifrån då?

TOMAS: Vi spelar ju en väldigt energisk musik. Men vi har aldrig bestämt att vi ska utsöndra en massa energi, det kommer naturligt. Jag tror att de som tänker ut i förväg att de ska spela hård musik, typ de svenska metalmoshbanden, nog misslyckas mest. Det får inte bli utstuderat. För oss handlar det ju inte heller om att utleva våra aggressioner. Vi är väldigt snälla och trevliga människor och har inte så många problem. Så det är en svår fråga, jag vet inte var det kommer ifrån. För det är en sån otrolig känsla när man står där på scenen. Jag tror inte man är sig själv när man spelar. Man har nog en slags tvillingsjäl som man brottas med.

Hur skriver ni låtarna? Tillsammans i replokalen eller?

ANDERS: Sällan tillsammans. Men det är inte så konstigt, man har idéer som kommer när man är hemma eller någon annanstans. Sen sätts det ihop.

TOMAS: På nya plattan är det Anders och Niklas som stått för det mesta av låtmaterialet. Jag bor långt ifrån dem så jag är inte med och repar. Jag får en kassett någon gång då och då och försöker skriva texter till det. Till nittio procent så är det jag som skriver texterna, men Anders har även hjälpt mig lite till nya skivan.

Det känns som om texterna många gånger blir undanskynda, på er hemsida och i intervjuer. Det känns som om ni inte riktigt vill framhäva era texter.

TOMAS: Jag förstår precis vad du menar. Ibland blir texterna så otroligt personliga att jag nästan gömmer dem för mig själv. Jag skriver inga politiska texter. De är mer vardagliga. Det är en viss stämning när man skriver texter. Man kan inte göra det på

»När man går upp på scenen är man inte sig själv längre. Man lämnar kroppen, man blir en annan person rent själsligt.«

Tomas Hallborn. Sång.
»Vad sägs om en Take That-pose?«

beställning som allt annat. Så ibland när jag skrivit dem så förstår jag nästan inte själv vad jag menar, det är sinnesstämningen som får ner raderna på pappret. Och då får folk tolka det som de själva vill.

Ni verkar inte gå ut med vem som har gjort vad på skivan och så. Ni skriver inte ut vem som skrivit texterna till exempel.

TOMAS: Vi vill gå ut med vårt band och inte några speciella punkter inom musiken. Vi vill inte lyfta fram Anders gitarrspel eller något annat. Vi är ett band som gör saker tillsammans. Så det är helt onödigt att placera ut vem som gjort vad.

Ni byggde en studio i relokalen och spelade in skivan där. Hur kommer det sig?

ANDERS: Det började med att vi ville spela in alla låtar på band så vi kunde lyssna på dem och gå igenom dem. Så vi började spela in själva och det blev så jävla bra att vi var tvungna att köra på det. Sen är det bara så otroligt bekvämt att kunna göra allt själv.

TOMAS: När vi spelat in tidigare skivor så har vi alltid haft en tidspress på oss som påverkat musiken negativt. Vi har varit tvungna att kompromissa och inte kunnat få ut hundra procentigt material. Det var det som var så skönt nu, vi kunde skynda långsamt. Sången på flera av låtarna spelade vi in i en bastu hemma i Anders föräldrars villa. Det är knappast en stressad tillvaro.

Vad tycker ni är utmärkande för det nya albumet?

NIKLAS: Bättre låtmaterial än förut. Om man ser till uppbyggnaden så är det rena rock-låtar. Det är bara vers-refräng-stick-refräng.

TOMAS: Jag tycker vi kör en jävligt rak rock n' roll-stil.

Tomas Hallbom pratar med otvivelaktig självsäkerhet om bandet. Det märks att de jobbat hårt för att nå dit de kommit. Och Tomas är väldigt nöjd med hur utvecklingen i bandet har artat sig.

– Jag måste säga att det känns bra att få spela med så oerhört kompetenta musiker. Vi är ett originellt jävla band.

FOTNOT: Läs mer om Breachs trummisar Per Nordmark och Tomas Turunen på sidan 6.

»Jag tycker vi kör en jävligt rak rock n' roll-stil.«

